Dosarul:nr. 2rc-307/24 Judecător: Eugenia Culinca
2-24085707-02-2rc-18102024

D E C I Z I E

02 decembrie 2024 mun. Chişinău

Colegiul Civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Chişinău

în componentă:

Președintele ședinței, judecătorul Marina Anton

Judecătorii Olga Cojocaru și Natalia Mămăligă

examinând fără participarea părților recursul declarat de către ***** în cauza civilă la acțiunea depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „Fluxmeșter-V.A.” împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Alblax-Plus” privind încasarea sumei, dobânzii de întârziere și compensarea cheltuielilor de judecată, împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 2 septembrie 2024 prin care cererea de asigurare a acțiunii s-a respins,

c o n s t a t ă:

La 01 august 2024 Societatea cu Răspundere Limitată „Fluxmeșter-V.A.” s-a adresat în instanța cu cerere de chemare în judecată împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Alblax-Plus” privind încasarea sumei, dobânzii de întârziere și compensarea cheltuielilor de judecată.

Concomitent cu depunerea acțiunii, reprezentantul reclamantei Societatea cu Răspundere Limitată „Fluxmeșter-V.A.”, avocatul Ghenadie Odobescu a solicitat aplicarea măsurilor de asigurare, și anume aplicarea sechestrului pe mijloacele bănești aflate pe conturile bancare și asupra bunurilor mobile și imobile ale pârâtei Societatea cu Răspundere Limitată „Alblax-Plus”, în limita valorii acțiunii.

În motivarea cererii de asigurare a acțiunii, reprezentantul reclamantei a indicat că, din cererea înaintată și înscrisurile anexate la aceasta rezultă o bănuială rezonabilă că pârâta va efectua toate acțiunile în scopul nerestituirii și în viitor a sumelor stabilite printr-o eventuală hotărâre judecătorească.

S-a remarcat faptul că, până în prezent, pârâta nu și-a onorat obligațiile sale, nu a achitat suma datoriei, astfel că, ne întreprinderea acestor măsuri de asigurare pot duce la imposibilitatea executării hotărârii, în cazul admiterii acțiunii.

Prin încheierea Judecătoriei Chişinău, sediul Centru din 2 septembrie 2024 s-a respins cerința reprezentantului reclamantului cu privire la asigurarea acțiunii.

La 17 septembrie 2024, Societatea cu Răspundere Limitată „Fluxmeșter-V.A.”, reprezentată de avocatul Ghenadie Odobescu a contestat cu recurs încheierea instanței de fond, solicitând casarea acesteia, cu emiterea unui noi încheieri prin care cererea de asigurare a acțiunii să fie admisă.

În motivarea recursului recurentul a invocat că instanța de fond greșit a concluzionat privind lipsa riscurilor și nu a aplicat măsurile de asigurare a acțiunii.

Astfel, susține recurentul că, în motivarea respingerii măsurilor de asigurare a acțiunii, instanța de fond nu a adus absolut nici dovadă exemplu cu privire la care drepturi ale părţii opuse ar fi fost grav încălcate, dacă ar fi fost aplicate măsurile de asigurare.

Susține că examinând cererea de asigurare a acțiunii, prima instanță nici nu a reținut că apare o bănuială rezonabilă că pîrîtul/intimatul va efectua toate acțiunile în scopul nerestituirii şi în viitor a sumelor stabilte printr-o eventuală hotărîre judecătorească.

Specificăm, că pîrîtul/intimatul nici într-un termen rezonabil şi nici pînă în prezent, nu şi-a îndeplinit obligaţia, nu a achitat suma de 123 147 (una sută douăzeci şi trei mii una sută patruzeci şi şapte) lei MD, oare acest fapt nu reprezintă temei pentru aplicarea măsurilor de asigurare.

Pentru un antreprenor, mai ales în aşa timpuri instabile în care venitul nu poate fi sigur şi stabil, orice sumă de bani este extrem de importantă, în unele momente şi decisivă.

Intimatul cu rea credinţă a beneficiat de serviciile prestate de recurent/reclamanat şi refuză să-şi îndeplinească obligaţiile, punînd recurentul în situaţia de a pierde timp şi resurse pentru a întoarce banii cîştigaţi onest. Nu înţelege de ce instanţa consideră că în cazul în care va exista o hotărîre, intimatul nu se eschiva de la plată, or din momentul apariţiei litigiului şi pînă în prezent, el face acest lucru.

Prin urmare, consideră oportun de a asigura acțiunea prin aplicarea măsurii de asigurare - sechestrul în limita valorii acțiunii asupra mijloacelor băneşti aflate pe conturile bancare şi asupra bunurilor mobile şi imobile ale SRL „ALBLAX-PLUS”, cu sediul pe str. A. Puşkin, 22, of. 305, mun.Chişinău, sec.Centru, RM IDNO 1019600020584.

Conform prevederilor art.426 alin.(3) CPC, recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza copiei certificate sau electronice a dosarului, pe baza recursului şi a referinţei la recurs, fără examinarea admisibilităţii şi fără participarea părţilor.

Analizând legalitatea și temeinicia încheierii contestate, prin prisma argumentelor invocate în recurs în cumul cu materialele pricinii, Colegiul Civil consideră că recursul urmează a fi respins din următoarele.

În conformitate cu art.427 lit.a) CPC, instanța de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept să respingă recursul şi să mențină încheierea.

Colegiul a stabilit că ***la 01 august 2024 Societatea cu Răspundere Limitată „Fluxmeșter-V.A.” s-a adresat în instanța*** cu cerere de chemare în judecată împotriva

Societății cu Răspundere Limitată „Alblax-Plus” privind încasarea sumei, dobânzii de întârziere și compensarea cheltuielilor de judecată.

Concomitent cu depunerea acțiunii, reprezentantul reclamantei Societatea cu Răspundere Limitată „Fluxmeșter-V.A.”, avocatul Ghenadie Odobescu a solicitat aplicarea măsurilor de asigurare, și anume aplicarea sechestrului pe mijloacele bănești aflate pe conturile bancare și asupra bunurilor mobile și imobile ale pârâtei Societatea cu Răspundere Limitată „Alblax-Plus”, în limita valorii acțiunii.

Prin încheierea Judecătoriei Chişinău, sediul Centru din 2 septembrie 2024 s-a respins cerința reprezentantului reclamantului cu privire la asigurarea acțiunii.

La 17 septembrie 2024, Societatea cu Răspundere Limitată „Fluxmeșter-V.A.”, reprezentată de avocatul Ghenadie Odobescu a contestat cu recurs încheierea instanței de fond, solicitând casarea acesteia, cu emiterea unui noi încheieri prin care cererea de asigurare a acțiunii să fie admisă.

În conformitate cu prevederile art.5 CPC, orice persoană interesată este în drept să se adreseze în instanța de judecată în modul stabilit de lege, pentru a-şi apăra drepturile încălcate sau contestate, libertățile şi interesele legitime.

În același timp, Codul de procedură civilă prevede că tratatele internaționale au prioritate față de legislația internă şi cer judecătorilor să aplice direct prevederile tratatelor internaționale. În acest sens, sarcina primordială cu privire la aplicarea prevederilor Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului şi a Libertăților Fundamentale revine instanțelor naționale. Astfel, la judecarea cauzelor, instanțele de judecată trebuie să verifice dacă legea sau actul, care urmează a fi aplicate şi care prevede drepturi şi libertăți proclamate de Convenția Europeană, sânt compatibile cu prevederile acesteia.

În caz de incompatibilitate, instanțele judecătorești vor aplica direct prevederile Convenției Europene, despre acest fapt fiind menționat în actele judecătorești de dispoziție pronunțate.

Colegiul Civil reține că instanța de recurs, potrivit regulilor unui proces echitabil, reținându-i-se rolul determinant al concluziilor sale, are obligația să examineze efectiv problemele esențiale care îi sunt supuse aprecierii şi să nu se limiteze la însușirea motivelor instanței inferioare. (Hirro Balani c. Spaniei, nr. 18064/91 din 09.12.1994 §27; Georgiadis c. Greciei nr.21522/93 din 29.05.1997 §43).

În baza art.10 alin.(1) Cod civil persoanele fizice şi juridice participante la raporturile juridice civile trebuie să îşi exercite drepturile şi să îşi execute obligațiile cu bună-credință, în acord cu legea, cu contractul, cu ordinea publică şi cu bunele moravuri. Buna-credinţă se prezumă până la proba contrară.

Potrivit art.11 alin.(1) Cod civil buna-credință este un standard de conduită a unei părţi, caracterizată prin corectitudine, onestitate, deschidere şi luarea în cont a intereselor celeilalte părţi la raportul juridic.

În contextul pretențiilor deduse judecării instanța de recurs reține că în temeiul art.15 alin.(1) Cod civil apărarea drepturilor civile încălcate se face pe cale judiciară.

În temeiul art.16 alin.(1) Cod civil apărarea dreptului civil se face, în condiţiile legii, prin:

a) recunoașterea dreptului;

b) restabilirea situației anterioare încălcării dreptului şi suprimarea acțiunilor prin care se încalcă dreptul sau se creează pericolul încălcării lui;

c) constatarea sau, după caz, declararea nulității actului juridic;

d) declararea nulității actului emis de o autoritate publică;

e) impunerea la executarea obligației în natură;

f) autoapărare;

g) repararea prejudiciului patrimonial şi, în cazurile prevăzute de lege, a celui nepatrimonial;

h) încasarea dobânzii de întârziere sau, după caz, a penalității;

i) rezoluțiunea sau modificarea contractului;

j) neaplicarea de către instanța de judecată a actului ce contravine legii emis de o autoritate publică;

k) alte căi prevăzute de lege.

În temeiul alin.(2) al aceluiași articol metodele de apărare prevăzute la alin.(1) pot fi invocate dacă sânt întrunite condițiile stabilite de lege şi, după caz, de actul juridic pentru aplicarea acestora.

Potrivit art.13 alin.(1) Cod civil niciun drept subiectiv nu poate fi exercitat predominant în scopul de a cauza altei persoane un prejudiciu sau a-i dăuna în alt mod (abuzul de drept).

Alin.(2) indică că în cazul abuzului de drept, instanța de judecată, ținând cont de natura şi consecințele acestuia, refuză titularului în apărarea dreptului subiectiv exercitat abuziv sau, după caz, îl obligă la încetarea exercitării abuzive.

În conformitate cu prevederile art.174 alin.(1) CPC, la cererea participanților la proces, judecătorul sau instanța dispune în aceeași zi aplicarea sau neaplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii. Asigurarea se admite în orice fază a procesului până la etapa în care hotărârea judecătorească devine definitivă, în cazul în care neaplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii ar face imposibilă executarea hotărârii judecătorești.

În conformitate cu prevederile art.175 alin.(1) CPC, în vederea asigurării acțiunii, judecătorul sau instanța este în drept:

a) să pună sechestru pe bunurile sau pe sumele de bani ale pârâtului, inclusiv pe cele care se află la alte persoane;

a[1]) să noteze acțiunea, în registrele de publicitate prevăzute de lege, în raport cu drepturile pârâtului;

b) să interzică pârâtului săvârșirea unor anumite acte;

c) să interzică altor persoane săvârșirea unor anumite acte în privința obiectului în litigiu, inclusiv transmiterea de bunuri către pârât sau îndeplinirea unor alte obligații faţă de el;

d) să suspende vânzarea bunurilor sechestrate în cazul intentării unei acțiuni de ridicare a sechestrului de pe ele (radierea din actul de inventar);

e) să suspende urmărirea, întemeiată pe un document executoriu, contestat de către debitor pe cale judiciară.

Alineatul (2) al aceluiași articol statuează că, judecătorul sau instanța dispune, la cererea participanților la proces, aplicarea şi a altor măsuri de asigurare a acțiunii care să corespundă scopurilor specificate la art.174. Pot fi admise concomitent mai multe măsuri de asigurare a acțiunii dacă valoarea bunurilor sechestrate nu depășește valoarea acțiunii.

Totodată, Colegiul reiterează și prevederile art.177 alin.(1) CPC, care reglementează expres că cererea de asigurare a acțiunii urmează să conțină motivele şi circumstanțele pentru care se solicită asigurarea acțiunii.

Or, în conformitate cu prevederile art.118 coroborate cu dispozițiile art.121 CPC, obiectul probațiunii admisibilității aplicării măsurilor de asigurare a acțiunii se referă la justificarea de o manieră obiectivă a faptul că lipsa măsurilor de asigurare a acțiunii solicitate de recurenta-reclamanta ar face imposibilă executarea eventualei hotărâri judecătorești.

Colegiul Civil, analizând legalitatea și temeinicia încheierii contestate, reține că instanța de recurs, potrivit regulilor unui proces echitabil, reținându-i-se rolul determinant al concluziilor sale, are obligația să examineze efectiv problemele esențiale care îi sunt supuse aprecierii şi să nu se limiteze la însușirea motivelor instanței inferioare. (Hirro Balani c. Spaniei, nr. 18064/91 din 09.12.1994 §27; Georgiadis c. Greciei nr.21522/93 din 29.05.1997 §43).

Potrivit motivării încheierii contestate, instanța de fond a ajuns la concluzia că reclamanta Societatea cu Răspundere Limitată „Fluxmeșter-V.A.” nu a justificat și nici nu a administrat probe, care să impună aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii, iar argumentele aduse în cererea de asigurare a acțiunii, nu poate constitui temei de instituire a măsurilor asiguratorii, așa cum aceste alegații sunt bazate pe presupunerile părții reclamante și nu la baza acțiunii concrete și veridic probate.

Raportând prevederile acestor norme la circumstanțele speței, Colegiul conchide că prima instanță corect și întemeiat a concluzionat că cererea de asigurare a acțiunii înaintată de către Societatea cu Răspundere Limitată „Fluxmeșter-V.A.” este neîntemeiată și urmează a fi respinsă.

Or, reclamanta Societatea cu Răspundere Limitată „Fluxmeșter-V.A. având obligația pozitivă a probațiunii în instanță nu a prezentat, în sensul art.118 alin.(1) CPC, probe concludente şi admisibile, care să dovedească faptul ***<u>că neaplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii ar face imposibilă executarea hotărârii judecătorești, în cazul unei eventuale soluții de admitere a acțiunii.</u>***

Argumentele recursului precum că prima instanță greșit a respins cererea privind aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii din considerent că reclamanta în cererea de asigurare a expus riscurile (riscul) pe care le consideră întemeiate la caz, nu pot fi reținute. Or, reclamanta a înaintat cerințe de aplicarea măsurilor de asigurare prin aplicarea sechestrului pe mijloacele bănești ale pârâtului existente în conturile bancare, pe bunurile mobile sau imobile ale pârâtului în limita valorii acțiunii fără a invoca, argumenta şi justifica existenta indiciilor, că neaplicarea măsurilor respective ar face imposibilă executarea hotărârii judecătorești, după cum statuează art.174 CPC, adică argumente justificative în care rezidă necesitatea aplicării măsurilor de asigurare, şi anume, ce ar rezulta din pericolul de dispariție, degradare, înstrăinare sau risipire a

bunului, proastă administrare a averii etc., eventuale indicii referitoare la acțiunile cu rea-credință ale pârâtei de înstrăinare a bunurilor, care ar putea pune obstacole în privința executării viitoarei eventuale hotărâri judiciare.

Or, argumentele recurentului precum că, rea-voința intimatului în achitarea despăgubirilor în termen este una evidentă și incontestabilă, iar rea-credința și rea-voința a acestuia o consideră demonstrată prin probele anexate la cerere de chemare în judecată iar în acest caz aplicarea sechestrului urma să vină nu doar ca o garanție de eventuală executare a hotărârii judecătorești ci și ca o sancțiune pentru neexecutarea corespunzătoare a obligațiilor contractuale, fără a fi prezentate în acest sens probe pertinente și admisibile prin prisma art.118 în coroborarea cu art.121-122 CPC, nu atestă argumentele şi indiciile enunțate.

Or, toate alegațiile reclamantei/recurentei sunt bazate pe presupuneri și nu prin prezentarea unor probe concrete și veridice.

Mai cu seamă că din materialele cauzei nu se evidențiază la moment intenția pârâtului de a se va eschiva de la executarea hotărârii judecătorești.

În același timp, reieșind din obiectul litigiului dedus judecății, se concluzionează că aplicarea măsurii de asigurare în felul cum a fost formulată cererea ar putea prejudicia fondul cauzei, pentru care raționamente, instanța corect a respins cererea de asigurare a acțiunii.

Reieșind din situația de fapt enunțată raportată la textele de lege enunțate, se concluzionează că cerințele enunțate de asigurare sunt nemotivate în fapt, nefiind indicate careva motive plauzibile, prin urmare fiind calificate drept neîntemeiate şi pasibile de a fi respinse.

Totodată, ținând cont de faptul că temeiurile asigurării acțiunii nu sânt enumerate expres în art.174 CPC, urmează ca judecătorul să stabilească necesitatea aplicării măsurilor de asigurare. Această necesitate poate rezulta din pericolul de dispariție, degradare, înstrăinare sau risipire a bunului, proastă administrare a averii etc.

Prin urmare, examinând cererea de asigurare a acțiuni, instanța urmează, în fiecare caz concret, să verifice obiectul şi temeiul acțiuni principale, să determine natura litigiului, să verifice argumentele reclamantului referitoare la acțiunile cu rea-credință ale pârâtului de înstrăinare a bunurilor, care ar putea pune obstacole în privința executării viitoarei hotărâri judiciare.

Distinct de cele menționate se va reține drept corectă și mențiunea instanței de fond că la caz nu s-a demonstrat nici eventuala posibilitate de prejudicii prin neaplicarea măsurilor de asigurare şi că toate afirmațiile recurentului cu privire la necesitatea aplicării acestora sunt declarative şi neprobate, pe când, în sensul art.177 CPC este de înțeles că, cererea de asigurare a acțiunii urmează a fi motivată, indicându-se în aceasta motivele şi circumstanțele pentru care se solicită asigurarea acțiunii.

Reieșind din situația de fapt enunțată raportată la textele de lege enunțate, se concluzionează că cerințele enunțate de asigurare sunt nemotivate în fapt, nefiind indicate careva motive plauzibile, prin urmare fiind calificate drept neîntemeiate şi pasibile de a fi respinse.

Astfel, încheierea contestată este adoptată în conformitate cu normele de drept procedural care reglementează acțiunile instanței la acea fază a procesului şi cu aprecierea completă a tuturor probelor şi a circumstanțelor referitoare la temeiul de asigurare a acțiunii - motiv pentru care de către Colegiul civil o considerată legală şi întemeiată, iar recursul declarat este unul neîntemeiat.

Or, principiul preeminenței dreptului, inserat în preambulul Convenției Europene şi Statutul Consiliului Europei, constituind în același timp atât un important impuls la adoptarea Convenției (Golder c. Regatului Unit al Marei Britanii, nr.4451/70 din 21.02.1975, par.34, f.d.30), cât şi parte integrantă a Convenției în conformitate cu prevederile art.31 alin.(2) al Convenției de la Viena, nu poate fi neglijat la soluționarea pricinilor civile potrivit prevederilor art.12 CPC.

În temeiul dispozițiilor art.1 alin.(3) al Constituției Republicii Moldova, în lumina interpretărilor date în jurisprudența constantă a Curții Constituționale, (hotărârea Curţii Constituționale nr.2 din 19.01.1998, publicată în Monitorul Oficial nr.12-13/8 din 19.02.1998), una din caracteristicile constituționale ale statului de drept o constituie obligațiunea statului, autorităților lui publice, instituțiilor, persoanelor oficiale de a activa în limitele atribuțiilor lor stabilite de Constituție şi Legi, iar instanța de judecată nu constituie o excepție în acest sens.

În continuarea ideii prefigurate, conducându-se de prevederile art.9 CPC, Colegiul Civil reține rolul diriguitor al instanței de judecată în organizarea şi desfășurarea procesului, pe principiile de contradictorialitate şi egalității părților în drepturi, art.26 CPC, motiv din care exonerarea limitarea nejustificată a unui participat la proces în drepturile procesual-legale, ar reprezenta în esență o favorizare nejustificată a celuilalt participant la proces, în frauda regulilor unui proces echitabil.

În contextul celor expuse, Colegiul Civil constată justețea concluziei instanței de fond de respingere a cererii de aplicare a măsurilor de asigurarea acțiunii, deoarece, după cum s-a indicat mai sus, cerințele reclamantei de asigurare a acțiunii sunt nemotivate în fapt, nefiind indicate careva motive plauzibile, motiv pentru care, Colegiul ajunge la concluzia de a respinge recursul declarat și a menține încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 2 septembrie 2024.

În conformitate cu art.427 lit. a), art.428 alin.(1) CPC, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău,

d e c i d e:

Se respinge recursul declarat de *****

Se menține încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 2 septembrie 2024, în cauza civilă la acțiunea depusă de S.R.L „Fluxmeșter-V.A.” împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Alblax-Plus” privind încasarea sumei, dobânzii de întârziere.

Decizia este irevocabilă din data adoptării.

Președintele ședinței Marina Anton

Judecătorul

Judecătorii Olga Cojocaru

Natalia Mămăligă